

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Duskáldia nevű picinyke ország, ahol évszázadok óta szőke királyok követték egymást a trónon.

Tamás Panna Barbara, 10 éves, Budapest

Félhetetlen Frédi király

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Duskáldia nevű picinyke ország, ahol évszázadok óta szőke királyok követték egymást a trónon. Azt a királyt, aki történetünk idején uralkodott, Félhetetlen Frédinek hívták. A „Félhetetlen” jelzőt a koronázása napján ő maga biggyesztette a neve elé – egyrészt azért, mert jól csengett a „Frédi” előtt, másrészt, mert egy alkalommal sikerült elkapnia és agyoncsapnia egy darazsát, méghozzá teljesen egyedül, ha nem számítjuk az öt lakájt és a cipőpucoló fiút.

Trónra lépésekor Félhetetlen Frédi király hatalmas népszerűségnek örvendett. Pompás szőke fűrtjei voltak, kackiás bajsza, és csodásan festett szűk térdnadrágban, bársonykefében meg fodros ingben, márpedig az előkelő emberek ilyesmiket viseltek annak idején. Nagylelkű férfiú hírében állt, mindig széles mosollyal integetett alattvalóinak, és borzasztóan jól festett a portréképeken, amelyeket az ország minden szegletébe elküldtek, hogy ki lehessen akasztani őket a városházán. Duskáldia népe tökéletesen elégedett volt az új uralkodóval, sokan királyszerűbb királynak tartották még apjánál, Igazságos Ignácnál is, ugyanis az ő fogazata (noha ezt életében kevesen merték szóvá tenni) meglehetősen girbegurba volt.

Félhetetlen Frédi titkon megkönnyebbült, amikor megtapasztalta, milyen könnyű Duskáldiában királynak lenni. Az ország mintha önmagát kormányozta volna. Majdnem minden alattvaló bővében volt az élelemnek, a kereskedők vékaszám hordták haza az aranyat, és ha bármi prob-

léma adódott, a királyi tanácsosok megoldották. Frédinek nem volt más dolga, mint szélesen mosolyogni az emberekre, amikor kikocsizott, és hetente ötször vadászni menni két legjobb barátjával, Swindler és Lebrencs bárókkal.

Swindlernek és Lebrencsnek hatalmas vidéki birtokaik voltak, de rájöttek, hogy költségkímélőbb és szórakoztatóbb, ha Frédi palotájában laknak, az ő kenyérét eszik, és az ő szarvasaira vadásznak. Ráadásul így tenni tudtak róla, hogy a király egyet se kedveljen meg túlságosan az udvarban megforduló bájos hölgyek közül. Nem akarták ugyanis, hogy Frédi megönsüljön, mert egy királyné elronthatta volna a multságukat. Egy ideig úgy tűnt, a királynak igencsak tetszik Eslanda kisasszony – aki épp olyan fekete és szépséges volt, amilyen szőke és jóképű Frédi –, ám Swindler végül meggyőzte róla a királyt, hogy az ifjú hölgy túl komoly és tudálékos ahhoz, hogy a nép osztatlan rajongását élvező királyné lehessen. Swindler azt már nem kötötte Frédi orrára, hogy ő maga neheztel Eslanda kisasszonyra, mert korábban megkérte a kezét, és kosarat kapott tőle.

A vézna Swindler eszes és ármányos férfiú volt. Barátja, a vörös képű Lebrencs akkorára nőtt, hogy hat ember tudta csak feltuszkolni megtermett pej lova hátára. Ész dolgában elmaradt Swindler mögött, de még neki is több sütnivalója volt, mint a királynak.

Mindkét báró mesterien tudott hízelegni és látványosan ámuldozni azon, hogy milyen felülmúlhatatlanul ügyes Frédi király a lovaglástól a szöcskejátékig mindenben. Swindlernek ahhoz volt különös tehetsége, hogy a királyt saját érdekeinek szolgálatába állítsa, Lebrencsnek pedig ahhoz, hogy elhitesse Frédivel, senki a világon nem olyan hűséges hozzá, mint két legjobb barátja, azaz Swindler meg ő.

Frédi király remek fickóknak tartotta a két bárót. A biztatásukra fényűző fogadásokat, pompás piknikeket és pazar lakomákat rendezett – tudni való ugyanis, hogy Duskáldia messze földön híres volt a finom

ételeiről. Minden duskáld város más és más különlegességgel büszkélkedhetett, és azok mind a világ legjobbjai voltak a maguk nemében.

Duskáldia fővárosát, az ország déli részén fekvő Lapuvárat többhektáros gyümölcsösök és aranyló búzatáblák vették körül, no meg smaragd-zöld mezők, amelyeken hófehér tejelő tehenek legeltek. A helyi gazdák a megtermelt tejszínt, lisztet és gyümölcsöt a kiváló lapuvári sütőmestereknek adták el, akik süteményeket készítettek belőlük.

Gondolj, kérlek, a legfinomabb tortára vagy sütire, amit valaha ettél. Nos, tudd meg, hogy azt Lapuváron fel se merték volna szolgálni neked! Az olyan lapuvári süteményt, amitől egy felnőtt férfinak nem szöktek könnyek a szemébe az élvezettől, hitványnak minősítették, és nem készítették el soha többet. A lapuvári sütőmesterek kirakatai mögött halmokban álltak az olyan nyalánkságok, mint a leányálom meg a tündérbölcső, és a leghíresebb specialitás, a mennyek reménye, amit különleges alkalmakra tartogattak, mert olyan felülmúlhatatlanul, fájdalmasan finom volt, hogy mindenki zokogott az örömtől, ha ette. Porfirio, a szomszédos Pluritánia királya egyszer küldött egy levelet Frédi királynak, amelyben felajánlotta neki bármelyik lánya kezét, ha Frédi élete végéig ellátja mennyek reményével, de Swindler azt tanácsolta, hogy a király válaszul kacagjon a pluritániai nagykövet képébe.

– Porfirio lányai messze nem olyan szépek, hogy mennyek reményét érjenek, felség! – így érvelt a báró.

Lapuvártól északra is voltak zöld mezők meg kristálytisza vizű folyók, de azon a vidéken koromfekete marhák és rózsaszín malacok nevelkedtek, amelyek aztán Turonburgban és Lordográdban végezték. Turonburg és Lordográd ikervárosok voltak, és íves kőhíd kötötte össze őket, mivel közöttük hömpölygött Duskáldia legfontosabb folyója, a Flúma, amelynek vizén rikító színű bárkák szállították az árukat a királyság egyik végéből a másikba.

Turonburg nevezetes termékei a különféle sajtok voltak: a hatalmas fehér korongok, a tömör narancsszín gömböcök, a nagy, kéken erezett, mállékony hengerek meg a pici babák: a selyemnél is selymesebb krém-sajtok.

Lordográdot füstölt-sült mézes sonkái, húsos szalonnái, csípős kolbászai, vajpuha marhasültjei és vadas pitéi tették híressé.

A vörös téglás lordográdi tűzhelyek kéményéből felszálló illatfelhők keveredtek a turonburgi sajtműhelyekből áradó aromákkal, úgyhogy negyven mérföldes körzetben aki csak beleszagolt a levegőbe, óhatatlanul kicsordult a nyála.

Turonburgtól és Lordográdtól néhány óra járásnyira északra vége-láthatatlan szőlőültetvények fogadták az utazót. A tőkék roskadoztak a fürtöktől, és a lédús, édes, érett szőlőszemek akkorák voltak, mint egy-egy tyúktójas. Ha a vándor folytatta útját, napnyugtára elérte a boraira méltán büszke gránitvárost, Jeroboámot, amiről az a hír járta, hogy elég az utcáin sétálni, és már a levegőtől becsíp az ember. A jobb évjáratú borok több ezer aranyért cseréltek gazdát, nem csoda hát, hogy a jero-boámi borkereskedők a királyság leggazdagabb emberei közé tartoztak.

Jeroboámtól északra viszont úgy tűnt, mintha Duskáldia varázslato-san gazdag földje belefáradt volna abba, hogy a világ legjobb fűvét, leg-jobb gyümölcsét és legjobb búzáját ontsa. Fent, az ország északi szegleté-ben terült el a Lápföldre nevű vidék, ahol nem termett más, csak ízetlen, rágós gomba, a száraz fű pedig csupán arra volt jó, hogy pár vézna birka éléljen rajta.

A birkák gazdái, a láp földiek nem voltak olyan pirospozsgások és kel-lemes külleműek, mint Jeroboám, Lordográd, Turonburg meg Lapuvár polgárai. Nem, ők bizony ösztövérek és rongyosak voltak. A sovány ju-haikért nem kaptak jó árat se belföldön, se másutt, így hát kevés láp földi jutott hozzá, hogy megköstolja a finom duskáld borokat, sajtokat meg

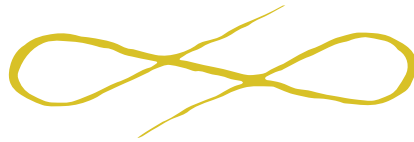

*Azt a királyt, aki történetünk idején uralkodott,
Félhetetlen Frédinek hívták.*

Fenyőházi Panna, 12 éves, Székesfehérvár

húsokat, nem is beszélve a süteményekről. A lápöldi konyha leggyakoribb fogása az öreg, eladhatatlan birkákból főzött zsíros leves volt.

Duskáldia délebbi vidékeinek lakói úgy tartották, hogy a lápöldiek külön népség: bárdolatlanok, piszkosak és mogorvák. Jellegzetesen érdes hangjukat előszeretettel utánozták – rekedt öreg birka módjára bégetve –, rossz modorukat és együgyűségüket pedig viccekben gúnyolták ki. A duskáldiai közvélekedés szerint egyetlen érdekes és emlékezetes dolog származott csak Lápöldéről: az Ickabog* regéje.

* *Ejtsd:* ikabog

2. FEJEZET

Az Ickabog

A lápöldiek nemzedékek óta meséltek egymásnak az Ickabogról, s a rege idővel – szájról szájra szállva – egészen Lapuvárig eljutott. Történetünk idején már mindenki ismerte Duskáldiában. Természetesen ezt is, mint minden regét, ahány ember, annyiféleképpen mesélte, de az minden változatban közös volt, hogy lakik egy szörnyeteg az ország legészakibb sarkában, egy nagy, sötét, majd mindig ködlepte mocsárban, ahova embernek életveszélyes betenni a lábát. A szörny, úgy mondták, gyerekeket és juhokat eszik, de néha elragad felnőtt férfiakat és nőket is, ha napnyugta után túl közel merészkednek a mocsárhoz.

Az Ickabog külsejét és szokásait sokféleképpen írták le. Volt, aki kígyóhoz, más sárkányhoz vagy farkashoz hasonlította. Egyesek szerint bömbölt, mások szerint sziszegett, megint mások azt mondták, olyan némán lebeg, mint a mocsárra alattomban leszálló köd.

Rebesgették, hogy az Ickabog rendkívüli képességekkel bír: utánozni tudja az emberi hangot, úgy csalja magához az utazót; ha megsebesítik, varázslatosan meggyógyul vagy két Ickaboggá hasad szét; tud repülni, tüzet okádni és mérget köpni – summa summarum, a szörny erejének csak a mesélő képzelete szabott határt.

„Amíg dolgozom, ki ne menjetek a kertből – mondogatták a duskáld szülők a gyerekeiknek –, különben elvisz és felfal titeket az Ickabog!” A kisfiúk és kislányok szerte az országban Ickaboggal harcolósat játszott-

tak, meg ijesztgették egymást a szörny meséjével, és ha az ijesztgetés túl jól sikerült, az Ickabog rémálmaikban is megjelent.

Egy Bazsaly Berci nevű kislány is éppen így járt. Egy este vacsoravendégeik voltak – a Galomb család –, és Galomb mester az Ickabogról szóló, úgymond „legújabb hírekkel” szórakoztatta a társaságot. Aznap éjjel az ötéves Berci rémülten, zokogva riadt fel egy álomból: a szörnyeteg nagy, féhéren világító szemét látta egy ködös mocsár fölött, amiben ő lassan elsüllyedt.

– Jól van, nyugodj meg – suttozta neki az anyja, aki gyertyával a kezében besietett a szobába, és most az ölében ringatta a kislányt. – Az Ickabog nem létezik, Berci. Az csak egy buta mese.

– D-de Galomb mester azt mondta, hogy e-eltűnt egy csomó birka! – csukladozta Berci.

– Lehet, hogy eltűntek – felelte Bazsalyné asszony –, de nem egy szörny vitte el őket. A birkák oktondi állatok. Csak mennek az orruk után, aztán eltévednek a lápon.

– D-de Galomb mester azt mondta, hogy emberek is eltűntek!

– Legfeljebb olyan buta emberek, akik sötétben kimennek a mocsárhoz. Nyugodj meg, Berci, nincs ott semmiféle szörnyeteg.

– De G-Galomb mester azt is mesélte, hogy voltak, akik hangokat hallottak az udvarból, és reggelre eltűntek a tyúkjaik!

Bazsalyné asszony elnevette magát.

– Közönséges tolvajok hangját hallották. Fent, Láp földén mindennapos dolog, hogy az emberek elcsennek ezt-azt egymástól. Egyszerűbb mindent az Ickabogra fogniuk, mint beismerni, hogy a szomszédaik lopnak tőlük.

– Lopnak? – döbönt meg Berci. Kiegyenesedett az anyja ölében, és roppant komoly arcot vágott. – De hát lopni nagyon csúnya dolog, nem így van, anya?

A kislány és kislányok szerte az országban Ickaboggal harcolókat játszottak, meg ijesztgették egymást a szörny meséjével, és ha az ijesztgetés túl jól sikerült, az Ickabog rémálmaikban is megjelent.

Chetoui-Tirászi Amina, 10 éves, Sopron

– Így van, csúnya dolog – bólintott Bazsalyné asszony. Felemelte a kisleányt, gyengéden visszafektette a jó meleg ágyba, és betakargatta. – De szerencsére mi messze lakunk azoktól a csirkefogó lápföldiektől.

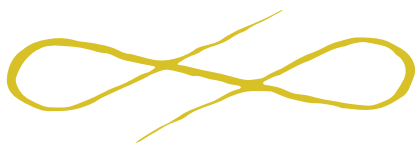
Az asszony felemelte a gyertyát, és lábujjhegyen elindult kifelé a szobából.

– Csukd be szemed és szádat – suttogta az ajtóhoz érve. Más este így folytatta volna: „Az Ickabog ne lessen rád”, mert a duskáld szülők ezt szokták mondani a gyerekeiknek lefekvéskor. De most inkább csak ennyit mondott: – Jó éjszakát!

Berci újra elaludt, és többet nem álmodott szörnyetegekről.

Tudni való, hogy Galomb mester és Bazsalyné régi jó barátok voltak. Kisgyerekkoruk óta ismerték egymást, az iskolában is egy osztályba jártak. Mikor Galomb mester megtudta, hogy Berci rosszat álmodott attól, amit mesélt, lelkifurdalása támadt. Ő volt Lapuvár legügyesebb faművese, faragott hát a kisleánynak egy Ickabogot. A figura, aminek szélesen mosolygó, csupa fog szája és nagy, karmos lába volt, Berci kedvenc játéka lett.

Ha Bercinek, a szüleinek, a szomszédban lakó Galombéknak vagy bárkinek Duskáldiában azt mondták volna, hogy a királyság szörnyű bajba fog kerülni, méghozzá éppenséggel az Ickabog regéje miatt, csak nevettek volna. A világ legboldogabb országában élnek! Mi bajt okozhatna nekik az Ickabog?

3. FEJEZET

Meghal egy varrónő

A környéket, ahol a Bazsaly és a Galomb család lakott, Városon Belüli Városnak hívták. Lapuvárnak ebben a részében csupa olyan ember élt, akik Frédi királynak dolgoztak: kertészek, szakácsok, szabók, kisleányok, varrónők, kőművesek, lovászok, asztalosok, lakájok és egyéb szolgáltatók. Mindegyiküknek volt egy csinos kis háza a palota tőzomszédságában.

A Városon Belüli Várost magas fehér fal választotta el Lapuvár többi részétől. A kapu nappal nyitva állt, hogy a bentiek meglátogathassák odakint lapuvári barátaikat, rokonaikat, meg persze elmehessenek a piacra. Éjszakára a súlyos kaput bezárták, és a Városon Belüli Város lakói – épp úgy, mint az uralkodó – a királyi gárda védelme alatt aludták az igazak álmát.

A királyi gárda parancsnoka, Bazsaly főstrázsamester, Berci apja csinos arcú, víg kedélyű férfi volt. Acélszürke paripája hátán mindig elkísérte Frédi királyt, Swindlert és Lebrencset, ha azok – szokásosan hetente ötször – vadászni mentek.

Frédi kedvelte Bazsaly főstrázsamestert, de talán még jobban kedvelte Berci édesanyját, Bazsaly Bertát. Az asszony volt ugyanis a királyi főszüteménykészítő, ami igen rangos állás egy olyan városban, ahol a világ legjobb sütőmesterei laknak. Mivel Berta rendszeresen hazavitte a nem teljesen tökéletesre sikerült ínyencségeket, Berci bizony túlsúlyos kisleány

volt, és sajnós el kell mondanom, hogy a többi gyerek néha Gömböcnek csúfolta és megríkatta őt.

Berci legjobb barátja Galomb Gréta volt. A kisfiú és a kislány csupán néhány nap eltéréssel született, és nem is játszópajtásoknak, inkább testvéreknek hitte volna őket az ember. Gréta mindig megvédte Bercit a csúfolódókkal szemben. Sovány lányka volt, de fürge, és ki mert állni bárki ellen, aki Gömböcnek nevezte a barátját.

Gréta apja, Galomb Gergely a király faműveseként főként a hintók kerekeinek és tengelyeinek javítását és cseréjét végezte, de volt olyan ügyes, hogy bútorokat is készíthetett a palota számára.

Gréta édesanyja, Galomb Gerda udvari fővarrónőként dolgozott. Fontos állásnak számított ez is, mert Frédi nagyon szerette a szép ruhákat. Egész csapatnyi szabót foglalkoztatott, hogy azok hónapról hónapra új öltözeteket készítsenek neki.

És éppen ez, a király cicomaimádata lett az okozója egy csúnya esetnek, amit a duskáldiai történetírók utólag a boldog kis királyságra rátörő bajok forrásaként jelöltek meg. A dolgról kezdetben csak a Városon Belüli Város maroknyi lakója tudott, igaz, néhányuk szörnyű tragédiaként élte meg.

Elmondom hát, mi történt.

Pluritánia királya bejelentkezett Frédinél udvariassági látogatásra (talán még mindig reménykedett benne, hogy sikerül valamelyik lányáért cserébe életfogytig tartó mennyek reménye-ellátást kialaknia). Frédi úgy ítélte meg, hogy a jeles alkalomra muszáj egy vadonatúj rend ruhát csináltatnia: fíradtililát ezüstpaszománnyal, ametisztgombokkal és a mandzettánál szürke prémmel.

Frédi király hallott ugyan róla, hogy a fővarrónő gyengélkedik, de nem vette komolyan a dolgot. Mivel Gréta anyja volt az egyetlen, akiben az ezüstpaszomány kifogástalan felvarrását illetően megbízott, parancs-

ba adta, hogy ezt a munkát kizárólag ő végezheti, senki más. Így aztán Gerda három nap és három éjjel csak varrt és varrt, hogy a pluritán király látogatására rendelt lila díszruha időben elkészüljön, és a negyedik nap hajnalán a segédje ott találta őt a padlón holtan, kezében az utolsó ametisztgombbal.

A királyi főtanácsos vitte meg a hírt Frédinek, aki éppen reggelizett. A bölcs öreg főtanácsost Balinlábnek hívták, és majdnem a térdéig érő ősz szakála volt. Miután beszámolt a fővarrónő haláláról, így folytatta:

– De biztosra veszem, hogy egy másik asszony is fel tudja varrni az utolsó gombot felséged ruhájára.

Frédi királynak egyáltalán nem tetszett, ahogy Balinláb ezt mondta. Furcsán tekeregni kezdett tőle a gyomra.

Később, miközben az öltöztetők segítségével felöltötte a vadonatúj lila díszruhát, Frédi úgy próbálta lelkifurdalását csillapítani, hogy megbeszélte a dolgot Swindler és Lebrencs bárókkal:

– Ha tudtuk volna, hogy súlyos beteg – zihálta erősen kifulladásra, mivel a szolgák éppen belepréselték a feszes atlaszselyem pantallóba –, természetesen valaki mással varrattuk volna meg az öltönyt.

– Felséged végtelenül jóságos – jegyezte meg Swindler, miközben fakó ábrázatát vizsgálta a kandalló fölötti tükörben. – Lágyszívűbb uralkodót még sosem hordott hátán a föld!

– De hát miért nem szólt az az asszony, hogy beteg? – dohogott Lebrencs, aki egy párnázott széken ült az ablaknál. – Kötelessége lett volna jelenteni, hogy munkaképtelen! Ki kell mondanunk: hűtlen lett felségedhez. Vagy legalábbis felséged ruhájához.

– Lebrencsnek igaza van – fordult el a tükörtől Swindler. – Senki nem bánik jobban a szolgálival, mint felséged.

– Tényleg jól bánunk velük, nem? – kapott a szón a király, és behúzta a hasát, hogy az öltöztetők be tudják gombolni az ametisztgombos

*A környéket, ahol a Bazsaly és a Galomb család lakott,
Városon Belüli Városnak hívták.*

Takaki Maya, 11 éves, Várpalota

kabátot. – És hát lássuk be, ma cefetül jól kell kinéznünk, nemde, urak? Hiszen tudjátok, Pluritánia királya is mindig mennyire kicsípi magát!

– Egész nemzetünk szégyene volna, ha felséged nem lenne ma legalább olyan elegáns, mint a pluritán király – erősítette meg Swindler.

– Felejtse el felséged ezt a szerencsétlen közjátékot – tanácsolta Lebrencs. – Ne hagyja, hogy egy hűtlen varrónő elrontsa ezt a szép napot.

Frédi királynak jólesett, hogy a bárók így vélekednek, mégsem tudott teljesen megnyugodni. Eslanda kisasszony aznap mintha a szokásosnál is komolyabb lett volna... A szolgák mosolya hűvösebbnek, az udvarhölgyek pukedlije kelletlenebbnek tűnt... És miközben az udvartartás vígan lakomázott Pluritánia uralkodójával, Frédi fejében fel-felrémlt a varrónő képe, amint a padlón fekszik, holtában az ametisztgombot markolva.

Este, miután visszavonult a hálószobájába, Balinláb kopogtatott be a királyhoz. A főtanácsos mély meghajlás után megkérdezte, szándékozik-e Frédi virágot küldeni Galombné temetésére.

– Oh... Ó, persze! – pislogott a király. – Küldj egy nagy koszorút nekik, ahogy kell, és üzenjük, hogy együttérzünk velük, s a többi, s a többi. Rád bízhatjuk a dolgot, ugye, Balinláb?

– Természetesen, felség – felelte a főtanácsos. – És ha megkérdezhetem: tervezi-e felséged meglátogatni a varrónő családját? Jelzem, hogy csupán néhány lépésnyire laknak a palota kapujától.

– Meglátogatni őket? – Frédi habozott. – Nos, nem, Balinláb, nem kívánunk... Mármint... azt egészen biztosan nem várják el.

Balinláb és a király néhány másodpercig némán néztek egymásra, aztán a főtanácsos meghajolt, és távozott.

Na mármost, mivel Frédi ahhoz volt szokva, hogy mindenki mindenben kiválónak mondja őt, igencsak zavarta a távozó főtanácsos rosszalló arckifejezése. Eddig restellte magát egy kicsit, most viszont inkább bosszús lett.

– Átkozott egy história – mondta a képmásának, miután újfent a tükör felé fordult, hogy folytassa esti bajuszfésülését –, de hát lássuk be, én a király vagyok, ő meg csak egy varrónő volt. És ha meghalnék, én sem várnám el, hogy...

Hanem ekkor belé hasított a gondolat, hogy ha meghalna, igenis elvárná, hogy Duskáldia minden lakója abbahagyja, amit épp csinál, feketebe öltözzön, majd egy hétig sirassa őt, ahogy azt királyi atyja, Igazságos Ignác halálakor tették.

– Ej, hagyjuk ezt! – mondta türelmetlenül a tükörképének. – Az élet megy tovább.

Azzal fejébe húzta selyem hálósipkáját, befeküdt baldachinos ágyába, elfújta a gyertyát, és álomba merült.

4. FEJEZET

A néma ház

Galomb Gerdát a Városon Belüli Város temetőjében hantolták el, ott, ahol a királyi szolganép megannyi nemzedéke aludta örök álmát. A temetésen Gréta és az apja kézen fogva álltak, és utána még hosszú ideig nézték a sírhantot. Berci vissza-visszatekintett Grétára, mikor könnyes szemű anyja és komor arcú apja lassan elvezették. Mondani szeretett volna valamit legjobb barátjának, de ami történt, nem tűrte a szavakat: túlságosan letaglózó és borzalmas volt. Berci elképzelni sem merte, mit érezne, ha az édesanyját örökre elnyelné a hideg, kemény föld.

Miután mindenki más távozott a sírtól, Galomb mester levette a királytól kapott lila koszorút Gerda fejfájáról, és azt a kis csokor hóvirágot tette rá helyette, amit Gréta szedett aznap reggel. Azután apa és lánya lassan hazaballagtak a házba, amiről tudták, hogy már sosem lesz olyan, mint régen.

A temetés után egy héttel Frédi a gárda kíséretében kilovagolt vadászni. Amerre ment, szokás szerint mindenki kiszaladt a házából meghajolni, pukedlizni, és hangosan éltetni a királyt. Frédi, miközben mosolyogva bólogatott és integetett, észrevette, hogy az egyik ház előtt nem áll senki. Az ajtót és minden ablakot fekete drapéria fedte.

– Ki lakik ott? – fordult a főstrázsamesterhez.

– Az... Galombék háza, felség – válaszolta Bazsaly.

– Galomb, Galomb – ráncolta a homlokát Frédi. – Hallottuk már ezt a nevet, nemde?

– Hát... igen, felség – felelte a főstrázsamester. – Galomb Gergely felséged faművese, Galomb Gerda pedig felséged fővarrónője... volt.

– Persze, persze! – vágta rá Frédi. – Hogyne... már emlékszünk.

Azzal megsarkantyúzta tejfehér ménjét, hogy mihamarabb maga mögött hagyja a fekete drapériás Galomb-házat, és igyekezett semmi egyéb- re, csak az előtte álló vadászatra gondolni.

Csakhogy ezután valahányszor kilovagolt, foglyul ejtette a tekintetét az üres kert meg a Galomb-lak fekete ajtaja, és valahányszor meglátta a házat, felrémlent lelki szemei előtt az ametisztgombot markoló halott varrónő képe. Végül nem bírta tovább, és hívatta a főtanácsost.

– Balinláb – szólt, kerülve a bölcs öreg pillantását –, ott az a sarokporta, ahogy a vadaspark felé megyünk. Szép tágas ház, tisztességes méretű kerttel.

– Galombéké, felség?

– Á, szóval ők laknak ott – folytatta csevegő hangon Frédi. – Nem túl nagy ház az nekik? Mintha úgy hallottam volna, hogy csak ketten vannak, vagy tévedek?

– Jól tudja felséged – bólintott a főtanácsos. – Ketten maradtak, miután az asszony...

– Nem jól van az úgy, Balinláb – vágott a szavába emelt hangon a király –, hogy ketten lakják azt a szép nagy házat. Úgy tudjuk, vannak öt- meg hatfős családok, akiknek nagyobb szükségük lenne rá.

– Felséged azt kívánja, hogy Galombék elköltözzenek?

– Igen, azt tartanánk helyesnek – felelte Frédi, s közben nagy érdeklődéssel szemlélte szaténcipője orrát.

– Ahogy parancsolja felséged. – A főtanácsos mélyen meghajolt. – Értesítem őket, hogy házat kell cserélniük a Pondrow családdal, akik minden bizonnyal tágasabb otthonra vágnak. Galombék megkapják Pondrow-ék házat.

Frédi, miközben mosolyogva bólogatott és integetett, észrevette, hogy az egyik ház előtt nem áll senki. Az ajtót és minden ablakot fekete drapéria fedte.

Ékes Linett Jázmin, 12 éves, Várpalota

– Az hol is van pontosan? – kérdezte kissé nyugtalanul Frédi, mert a világért se akarta volna a fekete drapériákat esetleg a palota kapujához még közelebb látni.

– A Városon Belüli Város legszélén, felség. Közel a temetőhöz, szemben a...

– Remek, tökéletes! – Frédi király felpattant. – A részletek nem érdekelnek. Csak mihamarabb intézkedj, Balinláb! Előre is köszönjük fáradásodat.

Így aztán Grétát és az édesapját utasították, hogy cseréljenek házat a nagycsaládos Pondrow kapitánnyal, aki Berci apjához hasonlóan a királyi gárdában szolgált. Mikor Frédi király legközelebb kilovagolt, már nem volt fekete drapéria a ház ajtaján, és a Pondrow gyerekek – négy mokány fiú, épp azok, akik Gömböcnek „keresztelték el” Bazsaly Bercit – kiszaladtak a ház előtti kertbe, ugrándoztak, éljeneztek, és duskáld zászlócskákat lengettek.

Frédi király széles mosollyal integetett nekik. Pár hét alatt aztán teljesen el is felejtette Galombékat, s újra gondtalan és elégedett volt.

